

Βλέπουν έναν άνθρωπο
τρέχει τρέχει
πού να πάει να σταματήσει.

2

Ζεστή φωνή που παγώνει στο τηλέφωνο
έρχομαι με το μέταλλο στην τσέπη
και στο κεφάλι φωτοστέφανο από επιγραφές
σαν κάτοικος της πόλης
ξέρω τις σκιές για το ραντεβού
στο τοίχωμα του πηγαδιού τις σκάλες.

3

Σαν βαλσαμωμένο θηρίο στέκεται ο ήλιος
στην είσοδο του εργοστασίου
το megάφωνο μεταδίδει το μουγκρητό του μέσα στους αιώνες.
Θαρθεί ή δέν θαρθεί ο Θεός στο γεῦμα;
Εἶναι τὸ διάλειμμα τοῦ μεσημεριοῦ
κι οἱ ἐργάτες ξετυλίγουν τὸ ψωμί ἀπὸ τὶς κλωστὲς
μαζεύουν τὸν σκύλο τους ἀπὸ τὴν τσιμεντόσκηνη
κάτω ἀπὸ τὰ φουγάρια τοὺς λυμένους ἐπιδέσμους.

4

Ἀνέβηκα με τόσο δηλητήριο στὸ βουνό
πού ἀτάραχο κοιμόταν με διπλωμένον ὄγκο
σάν θρέφος σὲ ἀγκαλιὰ παρθένας μέσα σὲ ἀπάτητη εἰρήνη,
ράμφη και φτερά κεντούσαν ἀπὸ τὸ πρωὶ τὸ σκέπασμά του.
Σάν μιὰ πέτρα πού κύλησα με κοιτάξε τὸ φίδι
κι ὅταν τεντώθηκα πλάι στις ἀγριάδες με θώρακα ἀνοιχτό
μιὰ ρίζα προχώρησε στὸν παράλυτο σφυγμό μου.

* * *

ΔΙΟΝΤΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΕΞΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κάθε μέρα — Πῶς περνάει ἡ μέρα;
Ἐδῶ ζωή.

Τραγουδᾶνε τὰ πουλιά.
Βαθὺς ὁ οὐρανός, μεγάλα τὰ δέντρα
καὶ τὸ φθινόπωρο ἔρχεται.

Βγῆκα κι ἔκατσα στὴ σιωπὴ και στὴ μέρα.
Ἡλιος ἐσὺ κι ἔκαιγες τὸ κορμί μου.

Ἄκου τὰστέρια: ξεκινᾶνε νᾶβγουνε στὸν οὐρανό.
Ἄκου τὸ τρίξιμο τῆς μέρας πάνω στὴ γῆ:
Ἄρμιάζει γιὰ νὰ μᾶς καλοδεχτεῖ.

Μικρὸ πουλί τραγούδησε, μεγάλη μέρα ἀνοιξε.
Κι ἐσὺ στὴν πόρτα μου.

Ἄπλωσε τὰ μαλλιά σου.
Πάνω τους ὁ ἥλιος γράφει τὰ παραμύθια τῆς χαρᾶς του.